

ще бжда принуденъ да насоча револвера си.

Той. Значи, азъ вече съмъ излишенъ.

Мони. Най сетне ме разбрахте.

Той. Последня дума.

Мони. Обвиняемия всѣкога има последната дума.

Той. Азъ съмъ обвинителъ. И съмъ длъженъ да ви кажа, че моитѣ съвети ще ви бждатъ много полезни. И сигуренъ съмъ, че ще ме подирите нѣкога,

Мони. (Съ насмѣшка) Адреса ви?

Той. Улица „Сатиръ“ нѣмеръ..., (Иска да каже още нѣщо, ала замълчаза),

Мони. Разбрахъ.

Той. Азъ си отивамъ! (Излиза).

V
Дълго мълчание.

Захарина. (Задушена отъ сълзи, скача, хвърла се въ краката му ридаяща:) Прости на лековѣрната! Забрави станалото! пощади майката на невинното дете!

Мони. (Непоколебимъ) Не!

Захарина. (Става) Тогава?

Мони. Да не ти е стжпалъ крака въ моята кжща.. (Излизайки чуватъ се думите му:)

Жени! жени!

VI

Лена и Захарина се гледатъ дълго.

Мълчание.

Захарина. И сега! Не ми остава друго, осванъ вжжето.